

Με τὰ νέα καθεστῶτα
 ἔχει πάθει ξεπεσοῦρα
 καθεμέλια φεδιγκῶτα
 καὶ ψηλοκαπελαδοῦρα.

**Σιωπῆ καὶ ξαναρχίζει
 καὶ τὸν λόγον συνεχίζει.**

Καὶ ποῖα μαντὰμ περιωπῆς καὶ τῆς Αὐλῆς Σιγιόρα
 δὲν ἐνθρῦμεται τῶρα
 εἰς τὰς ἡμέρας τὰς δεινὰς
 τοῦ Νοεμβρίου τὰς σιηνάς ;

Πόσας δὲν ἐπροξένησαν σὲ σὰς εὐχαριστήσεις
 οἱ διωγμοὶ τῶν ἀγενῶν καὶ αἱ τόσαι φυλακίσεις,
 τὰ Φρουραρχεῖα τὰ μικρὰ, ποῦ τότε παρ' ὄλλων
 δὲν θάφιναν εἰς τὴν ζωὴν κανένα τῶν προσφύγων.

Ἦτον ἡ καταδίωξις τῆς προστυχιῆς ἀγρία,
 καὶ ἔξεροκόρτει καθεμέλι
 μὲ χάρι καὶ μὲ νοστιμιά
 καὶ μὲ κοκεταρία.

Ποῦ τέτοιος μῆνας ἱερός ;
 ποῦ τῶρα πλέον ὁ καιρὸς
 τοῦ προσφιλοῦς Βαρόνου ;

Ποῦ δὲς ἅγιον ἡμερῶν ;
 ποῦ ντιμάν ντὰ λά κουρόν
 καὶ φύλακας τοῦ Θεόπου ;

Καὶ ποῖα δὲν ἐσηκώθηκε μὲ λαύρα ἄστο ποδάρι
 καὶ μὲ Δουκίσης χάρι
 δὲν ἐβαλε γι' ἀνάθεμα σὲ γκαρσιῆς τσαντίτσαις
 λεπταῖς λεπταῖς πετρίτσαις ;

Ποῦ κυριῶν συναγεραμοί ;
 ποῦ τῶν ἀγροίκων οἱ δαρμοὶ
 μὲ ξύλα, μὲ πελέκια ;

Ποῦ φῆμαι Γερμανομανῶν
 περὶ καθόσου Γερμανῶν ;
 ποῦ καὶ τοῦ Σέρκ τὰ τσέκια ;

Τῶρα νὰ καὶ ἐγὼ καὶ σύ...
 πρὶς σ'τὴν ἀριστοκρασί...
 κάθε δύναμις τῆς λείπει.
 Καὶ ἐγὼ πάντοτε θυμοῦμαι
 καὶ ξυπηὶ καὶ σὰν κοιμοῦμαι
 τὴν Κυβέρνησι τοῦ Πίτη.

Τὶ μεγάλο ξαφνικὸ
 καὶ ἀπροσδόκητο κακὸ
 γιὰ τὴν ἀριστοκρασί.

Τώρα καραγιός-μπερδὲ
 κάνουν τοὺς Ρωμηοὺς Κοινδὲ,
 τοὺς Ρωμηοὺς-Μομορανσὸ.

**Ξαναπαύει καὶ ἀρχινᾷ
 τὴν ρητορικὴ ξανά.**

Ὁ Σιγιόρας Ἐμιγκρίνας,
 ποῦ τὰ στήθη σας πονοῦν,
 βλέπω τῶρα νὰ περνοῦν
 μέραις, ἐβδομάδες, μήνες,
 ἀλλὰ μήτε Πρώσσων κράνη,
 μήτε Μάκσενον δὲν φθάνει.

Καὶ πολλὰς τραναῖς κανιάγιας
 δὲν εἰξεύρουν τί νὰ κάνουν,
 καὶ μὲ λύσσα τῆς βεντάγιας
 καὶ τὰ γάντια τῶν δαγκάνουν.

Πέρασαν ἡ προθεσμίας, ὅπου τόσαις μὲ παλμὸ
 ἐπερῦμεναν καὶ Πρώσσων καὶ Βουλγάρων ἐρχομὸ,
 καὶ ἂν παρηγοροῦνται τῶρα καὶ θαροῦν πῶς ἀνε-
 πλὴν ἐγὼ σὰς βεβαίονω πῶς σὰν φουσκα διελύθη. [βλήθη,

Ἄλλ' ἀδύνατον νὰ ζήση καὶ ἡ κυρία Φασουλῆ
 δίγως Γερμανῶν Αὐλῆ.
 Ὅπως σεῖς καὶ τούτη θέλει
 Καγκελάριον ἐν τέλει,
 καὶ Μοναρχικὴ Κορῶνα
 νῦν, ζεῖ καὶ στὸν αἰῶνα.

Καὶ γι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ γι' ἄλλα
 ἴστω μεγάρον μου τὴ σάλα
 σὰς ἐκάλεσα, κυρία, νὰ σκεφθῶμε κατ' ἴδιαν
 ἀνθ' αὐτοῦ μείνωμ' ἔδω πέρα μὲ τοιαυτὴν ἀηδία.

Δὲν ἀνέχεται καμμία καθεστῶς νὰ προσκυνήση
 παρὰ τὸ κλεινὸν ἐκεῖνο,
 καὶ γιὰ τοῦτο σὰς προτείνω
 κατοικία μας νὰ γίνῃ τὸ γνωστὸν Γαῖδουρονῆσι.

Εἶναι καὶ πολὺ πλησίον τῆς προστύχου πρωτεύουσῆς,
 καὶ μπορούμε σὲ μιά μέρα
 νὰ γυρίσωμ' ἔδω πέρα
 περιστάσεως τυχεύσης.

Ὅπως τότε καὶ τὰ τζάκια σηκωθήκαμ τὰ τρανά
 εἰς τὴν παλαιὰν Γαλλίαν,
 καὶ μετὰ τὴν βασιλείαν
 πῆσαν ὅλα τὰ βουνά.